

ஸ்ரீ மகா கணபதி

க.பி.ஏ. ரஷ்யா

துணை

கும்பகந்த
வ
சிவமయమ்
ஏகங்க ரக்பாட்டீ

கண்பதி துணை
 வீநாயகர் அகவல்
 பீள்ளௌயார் கதை

வக்ர துண்ட மவறாகாய
 சூர்ய கோடி ஸிப்ரப
 நீர்வீக்னம் சூருவே தேவ
 ஸர்வ கார்யேஸ ஸர்வது !

மங்கலத்து நாயகனே
 மண்ணாஞ்சும் முதலிறைவா
 பொங்கு தள வயிற்றோனே
 பொற்புட்டயரத்தீனனே
 சங்கரனார் தருமதலாய்
 சங்கடத்தை சங்கரிக்கும்
 எங்கள் குலக்குடி வீளக்கே
 எழில் மணியே

சீத்தங்கேணி
 ஸ்ரீ மான் ஸ்ரீ ம கா^ந கண்பதியே
 சரணம்

அ :- அன்பின் நாயகனே
 ஆ :- ஆசை வீநாயகனே
 இ :- இன்பம் எல்லாம் தருபவனே
 ஈ :- ஈசன் மகனே
 உ :- உன்னிய கருமம் முடிக்க
 ஊ :- ஊக்கம் தந்தருள்பவனே
 ஏ :- எம்மையெல்லாம்
 ஏ :- ஏகாந்தமாக காத்து நீற்பவனே
 ஐ :- ஐயா கண்பதீயே
 ஓ :- ஓற்றை நாயகனே
 ஒ :- ஒம் காரப் பொருளோனே
 ஒளா :- ஒளவைக்கு அருள் பாலீத்தவனே
 ஓ :- அஃர வஸ்துவானவா

எம் நாற்சந்தீ நாயகனே
 எமக்கு எல்லாம் அருள் பாலீக்கும்
 சீத்தங்கேணி ஸ்ரீ மான்
 ஸ்ரீ ம கா
 கண்பதீயே நீன் பாதம் சரணம்
 போற்றி ஜயா போற்றி
 ஓம் கண்பதி

ஓம் கண்பதி

ஓம் கண்பதி

வீநாயக பாரத்துவம்

பிள்ளையார் சுழி போடாது சைவர்களாகிய நாம் எந்த எழுத்தும் எழுதுவதில்லை. அதை அடுத்துச் சீவமயம் போடுகிறோம். பிள்ளையார் வணக்கம் செய்த பின்பே எங்கும் சீவமயமாகக் காணுகின்றோம். முதன் முதல் எக் கருமத்தைத் தொடங்கினாலும் பிள்ளையார் பூசை செய்யாமல் தொடங்குவதில்லை. ஒரு தேங்காயை உடைத்தால் பிள்ளையார் அங்கு ஓடிவந்து விடுகின்றார். ஒரு மஞ் சள் உருண் டையிலோ ஒரு சாணி உருண்டையிலோ மூன்று அறுகம் புல்லைப் பிழுங்கி வைத்து விட்டால் பிள்ளையார் அங்கு வந்து விடுகின்றார். ஆஸ்மரத்தழிலும் அரசமரத்தழிலும் முச்சந்திகளிலும் நாற்சந்திகளிலுமே பிள்ளையார் வானமே குடையாகக் கொண்டு வீற்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

மற்றைய மூர்த்திகளைப் பெரிய கோயில்கள் கட்டி பெரும் பூசை செய்து வணங்க, வீநாயகரை எந்தச் செலவழில்லாமலே வணங்கி வீட்டாலும். ஒரு தேங்காய் உடைத்து வீநாயகர் வணக்கம் செய்ய இயலாதவன் தலையிலே மூன்று மூறை குட்டி மூன்று தோப்புக்கரணம் போட்டு விட்டாலே அவருடைய பூஜை மூடிந்து விடுகிறது. அவ்வளவு எளிமையான பூஜையோடு பக்தர்களுக்கு வீரும்பீயதை வாரி வழங்குவதிலும் மிக எளிமையானவராகவே விளங்குகின்றார் எல்லாத் தெய்வங்களும் நான்கு தீருக்கரங்களைப் பெற்று வாரி வழங்க வீநாயகப் பெருமான் ஜந்து தீருக்கரங்களைப் பெற்று வாரி வழங்குகிறார்.

வீநாயகர் என்ற சொல்லுக்கு தனக்கு மேலான தலைவர் வேறொருவர் இல்லை என்பது பொருள். மக்களுக்கு வரும் விக்கினங்களைத் தீர்ப்பவர் ஆகையால் விக்கினராஜா ஆகிறார். கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் ஆனபடியால் கணபதி ஆகின்றார். சிவபெருமான் முக்கண்ணன் என்ற பெயரைப் பெற்றிருத்தல் போல முத்த பிள்ளையாகிய இவரும் முக்கண்ணன் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளார்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பாபநாசம் தாலுக்காவில் கணபதி அக்ரகாரம் என்றொரு கிராமம் இருக்கின்றது. அங்கு பல வருடங்களாக ஒரு சம்பிரதாயம் அனுஷ்டக்கப்பட்டு வந்தது. வீநாயகர் சதுர்த்தி அன்று அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் ஆணமுகத்தோனின் முன்பு தங்களிடையே உள்ள சண்டை சச்சரவுகளைப் பேசீச் சமரசம் செய்து கொண்டுவிட வேண்டும். ஊரிலே நிலவீ வந்த சலசலப்பு நீங்கி அனைவரும் ஒன்றுபட்டு பகவானுக்கு ஆராதனைகள் செய்வர். அன்று ஊரிலே யாரும் தனியாக வீட்டில் பிள்ளையார் பூஜை செய்வதில்லை. இதன் காரணமாகப் பிளவுபட்டுப்போக இருந்ததைத்தனையோ தழுவங்கள் காப்பாற்றப்பட்டுள்ளன. அந்த அளவிற்கு வீநாயகர் வழிபாடு நம்மிடையே ஓன்றிப்போய் இருக்கின்றது.

இந் தீயாவில் தோன்றியுள்ள மதங்கள் அனைத்துக்கும் பொதுவாய் எழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வம் கணபதி. இத் தெய்வத்தின் துணைகொண்டு தத்தும் தெய்வத்தை மக்கள் வணங்குகின்றனர்.

பெளத்த மதத்தினர் 'கணபதி தெவியோ' என்ற பெயரால் வணங்குகின்றனர். ஜஜன மதத்தினர் கணபதியை இன்னும் சீறப்பாகப் போற்றுகின்றனர். விள்ளு ஆலயத்திலும் கணபதிக்கு இடமிருக்கிறது. தீர்பும் ஏரிக்கச் சீவுபெருமான் சென்ற பொழுது வீநாயக பூஜை நடைபெறாமெயினாலே தேரே மூந்து விட்டது. முநுகப்பெருமான் வீநாயகப் பெருமானை முன் வைத்தே வள்ளி திருமணம் செய்து கொண்டார். வீநாயகப் பெருமான் ஞான நாயகன். ஞானத்திற்குக் தலைவன் என்றும் பேசப் படுகிறது. "நந்தீமகன்தனை ஞானக் கொழுந்தீனோ" புந்தீயில் வைத்ததி போற்றுக்கூறுகிறனே"

ஓளவையார் அருளீச் செய்த
 வீநாயகர் அகவல்
 காப்பு காவிக் குடும்ப
 அற்புதவி நாயகர்தம்
 ஆசீரியர் பாவுரையைச்
 சொற்பொருள்ள குற்றமீன்றீச்
 சொல்லவே முற்படுசீர்ச்
 சொற்பொருளை லாங்கடந்து
 தூய்தாம் மெய்ஞ்ஞானமிகு
 கற்பக வீநாயகன்றான் காப்பு.

நாள்

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பூம்
 பாதச் சீலம்பு பலதிசை பாடப்
 பொன்னரை ஞானும் பூந்துகி லாடையம்
 வன்ன மருங்கீல் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
 பேழை வயிறும் பெரும் பாரக்கோரும்

5

வேழ முகமும் வீளங்குசீந் தூரமும்
 அஞ்ச கரமும் அங்குச பாசமும்
 நெஞ்சீந் குடி கொண்ட நீலமேனியும்
 நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
 முன்று கண்ணும் மும்மதச் சவஞும்

10

இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன் முடியும்
 தீரண்டமுப் புரிநால் தீகழூளி மார்பும்
 சொற்பதங் கடந்த தூரிய மெய்ஞ்ஞான
 அந்புதன் ஈன்ற தற்பகக் களிறே
 முப்பழும் நுகரும் மூலிகை வாகன

15

இப்பொழுத தென்னை ஆட்கொள வேண்டித்
 தாயா யெனக்குத் தானெனமுந் தருளி
 மாயாப் பீறவீ மயக்கம் அறுத்துச்
 தீருந்தீய முதல்ஜூந் தெமுத்துந் தெளிவாய்ப்
 பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனிற் புகுந்து

20

தருவடி வாகீக் குவலயந் தன்னில்
 தீருவடி வைத்துத் தீற்றிது பொருளென கூடி
 வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருவிக்
 கோடா யுத்தால் கொருவினை கவனந்தே
 உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என் செவியில் 25
 ம்ராக்கிக்கூப ம்ருபரி ம்ருமிக முபரி

தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுந் காட்டி
 ஜப்புலன் தன்னை அடக்கும் உபாயம்
 இன்புற கருணையின் இன்தெனக்கருவிக்
 கருவிக ஸாருங்குங் கருத்தீனை அறிவித்து
 இருவினை தன்னை அழுத்திருள் கழந்து 30

தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருவி
 மலமொரு மூன்றில் மயக்க மறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒரு மந்திரத்தால்
 ஜம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆரா தாரத் தங்குச நிலையும் 35

பேறா நிறுத்திப் பேய்க்கரை அறுத்தே
 இடைபாஸ் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
 கடைபிற் சமுழைனக் குபாலமுங் காட்டி.
 மூன்று மன்டலத்தின் முட்டிய தூணீன்
 நான்றெழு பாம்பின் நாவீலுணர்த்தீச் 40

துண்டலீ யதனீற் கூடிய அசபை
வீண்டெழு மந்தீரம் வெளிப்பட உரைத்து
மூலா தாரத்தீன் மூண்டெழு கனலைக்
காலா லெழுப்புங் கருத்தறி வீத்தே
அழுத நீலையும் ஆதித்த னியக்கழும்

45

தமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
இடைச்சக்க் கருத்தீன் ஸரெட்டு நீலையும்
உடற்சக்க் கருத்தீன் உறுப்பையுங் காட்டிச்
சண்முக தூாலமுஞ் சதுரமுக குக்மழும்
எண்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்

50

புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
தெரியெட்டு நீலையும் தெரிசெனப் பருத்தீக்
கருத்தீனீற் கபால வாயில் காட்டி
இருத்தீ முத்தி இனிதெனக் கருளி
என்னை அறிவித் தெனக்கருள் செய்து

55

முன்னை வீனையின் முதலைக் களைந்து
வாக்கு மனமு பில்லா மனேலையுந்
தெக்கியே என்றன் சீந்தை தெளிவித்து
இருள்வெளி யீரண்ட்ருக் கொன்றிட மென்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் தமுத்தீயென் செவியில்

60

எல்லை யில்லா ஆனந்தம் அளித்து
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
சத்தத் தீனுள்ளே சதாசீவங் காட்டிச்
சீத்தத் தீனுள்ளே சீவலிங்கங் காட்டி
அனுவீற் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க் 65

கணுபுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
அஞ்சக் கரத்தீன் அரும்பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கருத்தீன் நிலையறி வீத்துத் 70

தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை யாண்ட..
வீத்தக வீநாயக வீரரகழல் சரணே!

८

சீவமயம்

பிள்ளையார் கதை

காப்பு

கரும்பும் இளந்தெங் காரென்னுந் தேனும்
விருப்பும் அவல்பலமும் மேன்மேல் -அருந்தீக்
கணமுடைய னாப்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
கணபதியே இக்கதைக்குக் காப்பு

திருவிளங்கு மாண்மருகா சேவதனில் ஏறி
வரும் அரன்றாள் ஈன்றருஞ் மைந்தா -முருகனுக்கு
முன்பிறந்த யானை முகவா உணைத்தொழுவேன்
என் கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு

வீநாயகர் துதி
திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சோற்
பெருவாக்கும் பீரும் பெருக்கும் -இருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனைமுகத் தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை

ஓற்றை மருப்பும் ஓரிரண்டு கைத்தலமும் வீநாயகர்
வெற்றி புனைந்த விழிமுன்றும் -பெற்றதொரு
தண்டைக்கால் வாரணத்தைத்தன்மனதீல்
எப்பொழுதுங்
கொண்டக்கால் வாராது கூற்று

பாலும் தெளிதேனும் பாதும் பருப்பும் இவை
நாலும் கலந்துனக்கு நான் தருவேன் - கோலஞ்செர்
துங்கக் கரிமுகத்துத் துாமணியே நீ எனக்குட்
சங்கத் தமிழ்முன்றுந் தா.

ஸ்ரீயாஸி

என்னுப் பொரிதேன் அவல் அப்பமிக்கும் பயறும்
இனநீரும்
வள்ளிக் கீழங்கும் மாம்பழுமும் வாழூப்பழுமும்
பாலாப்பழுமும்
வெள்ளைப்பாலும் மோதகமும் வீரும்பிப் படைத்தேன்
சந்தீதியில்
கொள்ளைக் கருணைக் கணபதியேகொட்டி
அருள்கசப்பானி
சண்டபி பெருச்சாளி ஏறிச் சடைகொண்டு
வையத்துலாவி
அண்டத் தமரர் துதிக்க அழியார்க்கு அருளும் பிரானே
எண்தீக்கும் அங்பாகள் பார்க்க இணையற்ற பேரொளி
வீசக்
தண்டைக் கணபதி நம்மி கொருங்கையாற சப்பானி
கொட்டே.

சுருள்வதி துதி

புத்தகத்து உன்றுறை மாதே பூவில் அமர்ந்தீரு
வாழ்வே
வீத்தகப் பெண்பீள்ளை நங்காய் வேதப் பொருளுக்கு
இறைவீ
புத்தின் குடைஉடையாளே மூவுல குந்தொழுது
ஏததுஞ்
செப்புக் கவீத்த முலையாய் செவ்வரி ஒழிய
கண்ணாய்
தக்கோலந் தீன்னும் வாயாய் சரல்வதி என்னுந்
தீருவே
எக் காலமும் உன்னைத் தொழுவேன் இயல்லைசை
நாடகம் - என்னும்
புத்தமிழ் கல்விகள் எல்லா மூழுவதும் எனக்கருள்
செய்துளன்
சீத்தந் தனில் நீ இருந்து தீருவருள் செய்திருவாயே.

அதீகாரம்

பொன்னிறங் கடுக்கும் புன்செறி கடுமித்
 தென்மலை இருந்த சீர்சால் முனீவன்
 கந்த மூம்தக் கரிமுகன் கதைத்தனைச்
 செந்தமிழ் வகையாற் தெளிவுறச் செப்பினன்
 அன்னதீற் பிறவில் அரிபத் திரட்டித்
 தொன்னெறி விளங்கச் சொல்லுவன் கதையே.

கதை

மந்தீர சீரீயில் வட்பால் ஆங்கோர்
 இந்துதவழ் சோலை இராசமா நகரியில்
 அந்தணன் ஒருவனும் ஆபிஷை ஒருத்தீயஞ்
 சந்தரப் புதல்வரைப் பெறுதல் வேண்டிக்
 கடவுள் ஆலயமுங் கழிமலர் பொய்கையும்
 தடநிழும் பள்ளியுந் தாம்பல சமைத்துப்
 புதல்வரைத் தருகெனப் பொருப்பரச் சன்ற
 புதர்வீழி பாக்கனை வழிபடு நாளில்
 மற்றவர் புரிய மாதவம் கண்டு
 சிற்றிடை உமையாள் சீவனாடி வணங்கிப்
 பரனே சீவனே பல்லுயிர்க்கு உயிரே
 அரனே மறையவர்க்கு அருள்புரிந்து அருளனன
 அந்தநந் தனனுக்கு இந்தநற் பிறப்பில்
 மயந்தரீல் லையென்று மறுத்து அரன் உரைப்ப
 எப்பரி சாயினும் எம்பொருட்டு ஒருசுதன்
 தப்பிலா மறையோன் தனக்குஅருள் செய்கென
 எமையா ஞடைய உமையாள் மொழிய
 இமையா முக்கன் இறைவன் வெகுண்டு
 பெண்சொற் கேட்டல் பேதமை என்று

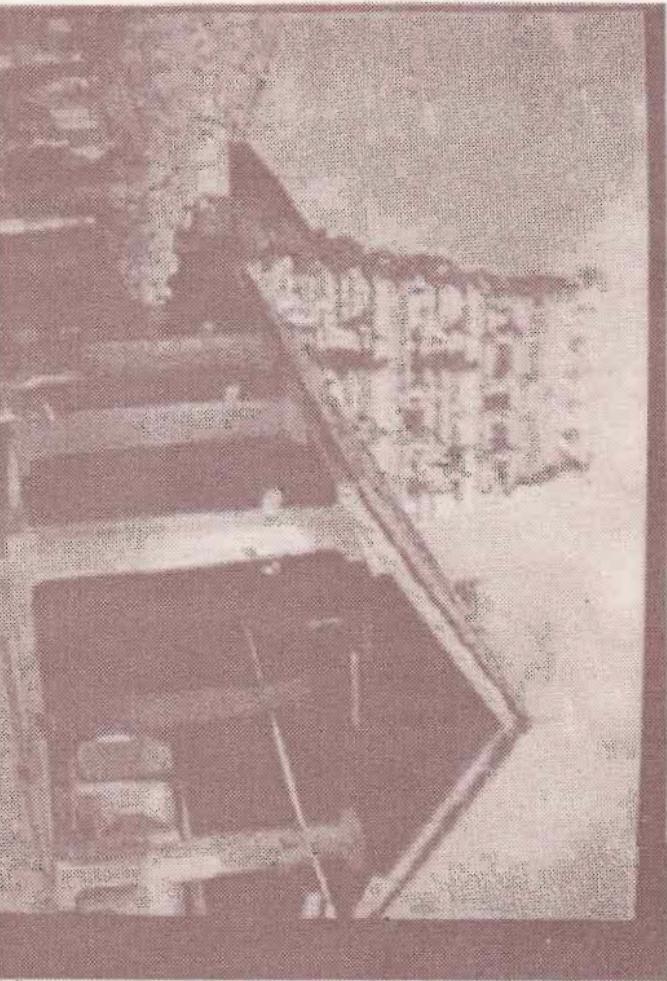
பண்சொற் பயிலும் பாவையை நோக்கிப்
 பேதாம் நீபோய்ப் பிறவென மொழிய
 மாதுமை அவஞும் மனந்தள்ளவு உற்று
 பொன்றிரும் மானிடப் புன்பிறப்பு எதுதல்
 நன்றல் என்றே நடுக்கமுற்று உரைப்பச்
 கறையிடற்று அண்ணல் க்ருணை கூர்ந்து
 பிறைநுதல் அவட்குநீ பிள்ளையாகச்
 சென்றவன் வளாந்து சீலபகல் கழித்தால்
 மன்றல்செய்து அருள்வோம் வருந்தலை என்று
 விடைகொடுத்து அருள வீலங்கன்மா மகஞும்
 பெட்டமயிற் சாயற் பெண்மக வாகித்
 தார்மலி மார்பன் சதுர்யறைக் கிழுவன்
 சீர்மலி மனைவி திருவயிற்று உதித்துப்
 பாவையுஞ் சீற்றிலும் பந்தொடு கழுங்கும்
 பாவையும் பயின்ற இயல்பீன் ஆகீ
 ஜயாண்டு அடைந்தபின் அன்னையும் அந்தனும்
 மையார் கருங்குழல் வானுதல் தன்னை
 மானிட மறையோர்க்கு வதுவை செய்தீடச்
 கானமர் குழலியைக் கருதிக் கேட்பப்
 பிறப்பு இறப்பு இல்லாப் பெரியோர்க்கு அன்றி
 அறத்தகு வதுவைக்கு அமையேன் பான்ன
 மற்றவன் தன்னைஉன் மனமக னாகட்
 பெற்றிடல் அரிதெனப் பெயர்த்தவர் பேச
 அருந்தவ முற்சீபால் அனுகுவேன் யான்னக்க்
 கருந்தட நெடுங்கண் கவுரியங்கு உரைப்ப
 மநுமலி குவல மலர்த்தடத்து அருகீர்
 தருமலி நிழல்தவச் சாலையது அமைத்துப்

பணியணி பற்பல பாங்கியர் குழி
 அணிபலர்க் குழல்உமை அருந்தவும் புதிதலும்
 அரிவை தன்அருந்தவும் அறிவோம் யாம்ன
 இருவரும் அறியா இமையவர் பெருமான்
 மானிடம் ஏந்தும் வண்ணபது ஒழிந்து
 மானிடோக மறையவன் ஆகிச்
 குடடொடு தன்மூந் குண்டிகை கொண்டு
 மடமரில் தவம்புரி வாவிக் கரையிர்
 கண்ணுதல் ஏந்து கருணை காட்டி
 மின்பெறு நுண்ணிடை மெல்லிய லாய்நீ
 என்பெறத் தவம்திங்கு இயற்றுவது என்றலுங்
 கொன்றைவார் சடையனைக் கூடன்று

உரைத்தலும்

நன்றுளனச் சீரித்து நான்மறை யோனுப்
 மாட்டினில் ஏறி மான்மழு தரித்துச்
 காட்டினிற் சுடலையிற் கண்ததுடன் ஆறுப்
 பாம்பும் எலும்பும் பஃறலை மாலையுஞ்
 சாம்பரும் அணிந்து தலையோடு ஏந்தீப்
 பிச்சைகொண்டு உழலும் பித்தன் தன்னை
 நுச்சிநீர் செய்தவும் நகைதரு நுமக்கெனட்
 பூங்கொழு அருந்தவும் பூசுரன் குலைத்தலும்
 ஆங்கவள் நாணமுற்று அணிபனை புசுதச்
 சேஷியர் வந்து செழுமலர்க் குழலீயை
 வாடுதல் ஒழிகென மனமிகத் தேற்றிச்
 சீந்துர வானுதற் சேஷியர் சிலர்போய்த்

தந்தைதாய் இருவர் தாளினன வணங்கி
 வாவிக் கரையில் வந்தொரு மறையோன்
 பாவைதன் செங்கையைப் பற்றினன் என்றலுந்
 தோடலர் கமலத்தொடைமுறை முனியை
 ஆடக மாடத் தனிமனை கொணர்களன
 மாடக யாழ்முரல் மங்கையர் ஓடி
 நீடிய புகழூப் நீஎழுந்து அருள்ளன
 மைமலர்க் குழலி வந்துள்ளன அழைக்கீல்
 அம்மனைப் புகுவன்னறு அந்தனை உரைத்தலும்
 பொற்றொடி நீபோய்ப் பொய்கையில் நீண்ற
 நற்றவ முனியை நடாத்தீக் கொணர்களன
 சீவனை இகழுந்த சீற்றறிவு உடையோன்
 அவனையான் சென்றிங்கு அழைத்தீடேன் என்று
 சீற்றிடை மாந்தையுஞ் சீற்றன ளாகி
 மற்றைய மாதர் மதீமுகம் நோக்க
 நெற்றியீற் கண்ணுடை நிமலனுக்கு அல்லவென்
 பொற்பமர் கொங்கை பொருந்துதற்கு அரிதால்
 மானீட வேட மறையவன் தனக்கு
 யான்வெளிப் படுவ தீல்லைன்று இசைப்ப
 மனையிடை வந்த மாபுனி தன்னை
 இணையடி தொழுதல் இளையோர்க்கு இயல்பெனத்
 தந்தையுந் தாயுந் தகைபெற மொழியச்
 சிந்தை குள்ளந்து சீறுதல் ஒழிந்து
 தாய்சொல் மறுத்தல் பாவம்னறு அஞ்சி
 ஆயிழை தானும் அவன் எதீர் சென்று
 சுற்றிவந்து அவனாடி சுந்தரி வணங்கி
 மற்றவன் தன்னை மனையீற் கொணர்ந்து

சித்தநாக்கணி ஸ்ரீ கணபதி
முகப்புக் கோயில்

ଶ୍ରୀପାତ୍ରକାଳ ଶ୍ରୀନାଥମାତ୍ରଙ୍କ
ଦୁର୍ଲଭମନ୍ତ କମଳାଚାର୍

ஆதீயம் பகவற்கு அன்பன் ஆகும் விடை மின்சால
 வேதியன் பழைய வீருத்தன்ன்று எண்ணீ விடு
 ஆசனம் நல்கி அருக்கிய முதலாப் பாதப்
 பாதபூ சனைகள் பண்ணிய பீன்னர்ப்
 போனகம் படைத்துப் பொரிக்கறி பருப்புநெய்
 ஆன்பால் மாங்கனி அழகிய பலாச்சனை
 தேங்கத லிப்பழுஞ் சீர்பெறப் படைத்து
 அந்தணன் தன்னை அமுது செய்வித்துச்
 சந்தணங் குங்குமச் சாந்திவை கொடுத்துத்
 தக்கோ வத்தொடு சாதிக் காடும்
 கற்பூர்த் தொடு கவின்பெறக் கொண்டு
 வெள்ளிலை அடைக்காப் விளங்கிய பொன்னின்
 ஓன்னிய தட்டில் உவந்துமுன் வைத்துச்
 சிவன்னனப் பாவனை செய்து நினைந்து
 தவழுறை முனிவனைத் தாளினை வணங்கத்
 தேனமர் குழலீ தீருமுகம் நோக்கி
 மோனமா முனிபுன் முறுவல் காட்டிக்
 கற்றைச் சடையுங் கரமொரு நான்கும்
 நெற்றியில் நயனமும் நீல கண்டமும்
 மானும் மழுவும் மலர்க்கருத்து இலங்ககச்
 கூன்பதி நிலவுங் கொழித்தீட மூடுமேல்
 வரந்தரு முதல்வன் மடமயில் காணக்
 கரந்ததன் உருவங் காட்டிமுன் நற்ப
 பரகத மேனி மலைமகள் தானுப்
 விரைவொருங் அவன்னாடி வீழ்ந்துஇறைஞ் சீனளே
 அரிஅயன் இந்திரன் அமர்ர வீஞ்சசயர்

கநுடர் கின்னர்ர் காப வாசிய்ற
ஏதமில் முனிவர் அவுணர் இராக்கதர்
பூதர் இயக்கர்கிம் புருடர் அலகை
சீத்தர் தாரகைக்கந் தருவர்கள் முதலாய்க்
கணீக்கரும் பதினெண் கணத்தில்உள் ஓவரும்
மணீக்கருங் களத்தனை வந்தடைந்து அதன்பீஸ்
மன்றலங் குழலிக்கு வதுவைநாள் குறித்துச்
தென்றல்வந்து இலங்கு முன்றில் அகத்துப்
பொன்தீகழ் பவளப் பொற்கால் நாட்டி
மாணீக் கத்தால் வளைபல பரப்பி
ஆணீப்பொற் றகட்டால் ஆழகுற வேய்ந்து
நீத்தில மாலை நீரைநிரை தூக்கிட்
பத்தீகள் தோழும் பலமணீ பதித்துத்
தோரணம் நாட்டித் துக்லவிதா ணீத்துப்
ழுணப் பொற்குடம் பொலிவுற வைத்துத்
தீக்குத் தோழுந் தீருவிளக்கு ஏற்றிப்
பக்தீப் படர்முளைப் பாலிகை பரப்பிக்
கன்னலுங் கமுகுந் கதலீயும் நாட்டிப்
பன்மலர் நாற்றிப் பந்தர்சோ டித்து
நலமிகு கைவலோர் நஞ்சுஅணி மிடற்றனைக்
குலவீய தீருமணக் கோலம் புனைந்தார்
வருசர்ர் மகளீர் மலைமகள் தன்னைத்
தீருமணக் கோலுஞ் செய்தனர் ஆங்கே
எம்பிரா ணனயும் இளங்கொடி தன்னையும்
உம்பர் எல்லாம் ஒருங்குடன் சுடிக்
கடல்னன விளங்குங்காவணந் தன்னீற்
சட்ர்விடு பவளச் சுந்தரப் பலகையின்

வண்டி மிகுதாகி ஏனை வெம்புக்
 ருபாக்கு க்லாஸ்ஸியில் மற்றும் இக்ஸிமெட்டில்
 மறைபுகழிந்து ஏத்த மகிழ்ந்து உட னிருத்திட்ட
 பறைலீ யோடு பனிவளை ஆர்ப்ப
 வதுவைக்கு ஏற்ற மறைவீதி நெறியே குடும்பத்
 சதுர்முகன் ஓமச் சடங்குகள் இயற்றத் துவாகவி
 தறுகலன் ஓளிபொற் றாலி பூட்டிச்
 சீறுமதி நுதலியைச் சீவன்கைப் பிடித்தபின்
 அரிவலாஞ் குழி ஏரிவலம் வந்து
 பரிவுடன் பரிபாஸ் பாயலீல் வைகப்
 போதனீ கருங்குழம் பூதவதன் நுடனே
 ஒதநீர் வேலைகுழி உஞ்சைஅம் பதீபுக
 ஏரார் வழியின் எண்திசை தன்னைப்
 பாரா தேவா பனிமொழி நீஎன
 வரும்கருங் குழலான் மற்றும்உண் டோனாத்
 தீருந்திழை மடந்தை தீருப்பின் பார்க்கக்
 களிறும் பிடியும் கலந்துவினை யாடல்கண்டு
 ஓளிர்மணி பூணாள் உரவோன் உடனே
 இவ்வகை யாப்பிலை யாடுவோம் ஈங்கென
 அவ்வகை அருநும் அதற்குடன் பட்டு
 மதகரி உரித்தோன் மதகரி யாக
 மத்ரவீழி உழைபிழி வாடவும் தாகிச்
 சூடிய கலவியிற் குவலயம் வீளங்க
 நீடிய வானோர் நெறியுடன் வாழ
 அந்தணர் சீறக்க வானினம் பெருகச்
 செந்தழூல் வேள்விவேத ஆகமங் சீறக்க
 அற்பல பெருக மற்பல சருங்கத்

தீற்பல அரசர் செகதலம் வீளங்க
 வெங்கரீ முகமும் வீயன்புழைக் கையோடு
 ஜங்கர தலமும் மலர்ப்பதம் இரண்டும்
 பவளத்து ஓளிசேர் பைந்துவர் வாய்ந்
 தவளக் கிம்புரித் தடமருப்பு இரண்டுங்
 கோடிகு ரியர்போற் குலவீடு மேனியும்
 பேழைபோல் அகன்ற பெருங்குட வயிறும்
 நெற்றியில் நயனமும் முப்புரி நூலுங்
 கற்றைச் சடையுங் கனகநீண் முடியுந்
 தங்கிய முறம்போல் தழைமதிச் செவியுமாய்
 ஜங்கரத்து அண்ணல் வந்துஅவ தரித்தலும்
 பொங்கர வணிந்த புண்ணிய முர்த்தியும்
 மங்கை மனமிக மகிழ்ந்துடன் நோக்கி
 வீண்ணு ளோர்கனும் வீரிநத்நான் முகனும்
 மன்னு ளோர்கனும் வந்துரை வணங்க
 ஆங்கவர் தங்கட்கு அருள்சுரந்து அருளித்
 தீங்கது தீர்த்துச் செந்நெறி அளித்துப்
 பாரண மாகப் பலகனி யருந்தி
 ஏரணி ஆலின்கீழ் இனிதீரு என்று
 பூதலந் தன்னிற் புதல்வனை இருத்திக்
 காதல்கூர் மடநடைக் கன்னியுந் தானும்
 மைவளர் சோலை மாநகர் புகுந்து
 தெய்வ நாயகன் சிறந்தினிது இருந்தபின்
 வானவ ராலும் மானீட ராலுங்
 கானமர் கொடிய கருவீலங் காலுங்
 கருவீக ளாலுங் கால னாலுங்

ஒருவகை யாலும் உயிர் ஆழியாமல்
 தீர்ம்பெற மாதவஞ் செப்தமூன் னாளில்
 வரம்பெறு கீற்ற வலிமையீ னாலே
 ஜமுகச் சீயமொத் தடற்படை குழக்
 கைமுகம் படைத்த கயமுகத்து அவுணன்
 பொன்னுலகு ஆழித்துப் புலவரை வருத்தி
 இந்நீலத் தவரை இடுக்கண் படுத்தீக்
 கொருந்தொழில் புரியுங் கொருமை கண்டு ஏங்கீ
 அருந்தொழிந் குலிசத்து அண்ணலும் அமரறஞங்
 கறைபடு கண்டக் கடவுளைப் போற்றி
 முறையிடக் கேட்டு முப்புரம் ஏரித்தோன்
 அஞ்சலீர் என்று அவர்க்கு அபயங் கொருத்தே
 அஞ்சகைக் கரிமுகத்து அண்ணலை நோக்கி
 ஆனை மாமுகத்து அவுணனொரு அவன்தன்
 சீசனைகள் முழுவதஞ் சீந்தீட்ப் பொருது
 குன்றுபோல் வளர்ந்த குறட்படை கூட்டி
 வென்றுவா என்று விடைகொருத்து அருள
 ஆங்கவன் தன்னொரு அம்ரபல உடற்றிப்
 பாங்குறும் அவன்படை பற்றறக் கொன்றபீன்
 தேர்மிசை ஏறிச் சீனங்கொரு செருவீற்
 கார்முகம் வணக்கத் கயமுகா சுரன்மேல்
 ஓற்றை வெண் மருப்பை ஓடித்தவன் உரத்தீற்
 குற்றிட ஏறிந்தான் குருதிசோர்ந் தீட்வே
 சீசார்ந்தவன் வீழ்ந்து துண்ணென் எழுந்து
 வாய்ந்தமு டகமாய் வந்துஅவன் பொரவே
 வந்த மூடிகத்தை வாகனம் ஆக்கி
 எந்தை வீநாயகன் ஏறினன் இப்பால்
 ஏறிந்தவெண் மருப்புஅங்கு இமைநொடி அளவிற்
 செறிந்தது மற்றவன் திருக்கருத் தீனிலே

வெல்லவைக் கதீரவேல் வீழிபடைத்து அருஙும்
 வல்லவை தனைத்தன் யனைன மணந்தே
 ஓகையோடு எழுந்தாங்கு உய்ரபடை குழி
 வாகையும் புனைந்து வரும்வழி தன்னிற்
 கருச்சங் கோட்டிற் கயல்கழுகு ஏழுந்
 திருச்செங் காட்டிற் சீவனைஅர்ச் சீத்துக்
 கணபதீச் சரம்எனுங் காரண நாயம்
 பணபதி புகழ்தரு பதிக்குறைன் டாக்கிச்
 சங்கரன் பார்ப்பதி தனிமன மகிழ்
 இங்குவந்து அன்புடன் எதிய பின்னர்க்
 கணங்களுக்கு அரசாய்க் கதீரமுடி குட்டி
 இணங்கீய பெருமைபெற்று இருந்தீட ஆங்கே
 தேவர்கள் முனிவர் சீத்தர்கந் தருவர்
 யாவரும் வந்திவன் ஏவல்செய் திருநாள்
 அதிகமாய் உரைக்கும் ஆவணீத் தீங்களின்
 மதிவளர் பக்கம் வந்தீடு சதுர்த்தீயில்
 வீநாயகருக்கு உரிய வீரதம் என்றுள்ளனீ
 மனாதீகள் கழித்து மரபொடு நோற்றார்
 இப்படி நோற்றிட்டு என்னீய பெருநாள்
 ஒப்பரும் வீரதத்து உறுமொரு சதுர்த்தீயில்
 நோற்றுமற் பூசை நூடங் காது ஆற்றிப்
 போற்றிசெய் திட்டார் புலவர் ஜங்கரனை
 மருமலர் தூவும் வானவர் முன்னே
 நீருமலன் குமரன் நீருத்தம் புரிந்தான்
 அனைவரும் கைதொழுது அடிஇணை போற்ற
 வனைகழுற் சந்தீரன் மனச்செருக்கு அதனால்

பேழைபோல் வயிறும் பெருத்தகாத் தீரழே
 தாழ்துளைக் கையுந் தழைமுறைச் செவியுங்
 கண்டனன் நகைத்தான் கரீருகக் கடவுஞங்
 கொண்டனன் சீற்றங் குபேரனை நோக்கி
 என்னைக் கண்டிங்கு இகழ்ந்தனை சீரித்தாய்
 உன்னைக் கண்டவர் உரைக்கும்கூடுத் தீனத்தீற்
 பழியொரு பாவழும் பலபல விதனமும்
 அழிவும்என் துவரென்று அசனிபோற் சபித்தான்
 விண்ணவர் எல்லாம் மிகமமனம் வெருவீக்
 கண்ணருள் கூறுங் கடவுள்கூடுத் தீனத்தீற்
 கோரவெஞ் சீனமிகக் கொண்டனன் அந்நாள்
 மார்கழித் தீங்கள் மதிவளர் பக்கங்
 சதயந் தொட்ட சட்டிநல் வீரதமொன்று
 இதயத்து எண்ணீ யாவரும் நோற்றார்
 இப்புவி மாந்தர் இய்ப்பை வீரதம்
 வைப்புடன் நோற்ற வகைஇனீச் சொல்லாம்
 கருமணீ முடிபுனை கருகுலத் துதித்த
 தருமனும் இளைய தம்பியர் நால்வருந்
 தேவகி யைந்தன் தீருமுகம் நோக்கி
 எண்ணீய வீரதம் இடையூறு இன்றிப்
 பண்ணீய பொழுதே பலிப்பு உண்டாகவுஞ்
 செருவினில் எதிர்த்த செறுநரை வென்று
 மருமலர்ப் புயத்தில் வாகை சூடவுப்
 எந்தத் தெய்வம் எவ்வீர தத்தை
 வந்தனை செய்யில வருநமக்கு உரையெனப்
 பாட்டளி துதையும் பசந்துழாய் மார்பனுங்

கேட்டாருள் வீரனைக் கிளர்த்துதல் உற்றான்
 அக்குநீ றணியும் அரங்முதல் அளித்தோன்
 வீக்கனம் தீர்க்கும் விநாயக முர்த்தி
 ஓடவைத் தீரும்பொன் ஒத்தழளி வீளங்குங்
 கோடி சூரிய்போற் குலவீய மேனீயன்
 கடகரி முகத்தோன் காத்திரம் பெருத்தோன்
 தடவரை போலுஞ் சதுர்ப்புயம் உடையோன்
 சர்வ ஆபரணமுந் தரிக்கப் பட்டன்
 உறுமதிக் குழவிபோல் ஒருமருப் புடையோன்
 ஒருக்கயிற் தந்தமும் ஒருக்கயிற் பாசமும்
 ஒருக்கயில் மோதகம் ஒருக்கயிற் செபஞ்செய்
 உத்தம மாலையோன் உறுமினை வீன்பழ
 சீத்திசெய் வதனாற் சீத்திவீ நாயகன்
 என்றுஇமை யவரும் யாவருந் துதிப்ப
 நன்றி தருந்தீரு நாமம் படைத்தோன்
 புரவலர் காணப் புறப்படும் போதுஞ்
 செருவினில் யுத்தஞ் செய்திரும் போதும்
 வீத்தியா ரம்பம் வீரும்பிரும் போதும்
 உத்தியோ கங்கள் உஞ்சிரும் போதும்
 ஆங்கவன் தன்னை அருச்சனை புரிந்தால்
 தீங்குறாது எல்லாஞ் செய்மூன் டாகும்
 கருதலம் ஜந்துடைக் கணபதீக்கு உரிய
 வீரதம்சூன் றுளதுஅதை வீரும்பிநோற் றவர்க்குச்
 சந்ததி தழைத்தீருஞ் சம்பத்து உண்டாம்
 புந்தியில் நினைந்த பொருள்கை கூரும்
 மேலவர் தம்மையும் வென் றிட லாம்னத்
 தேவகி கழந்தன் செபப்பிடக் கேட்டு
 நுவலரும் வீரதம் நோற்றிரும் இயல்பும்

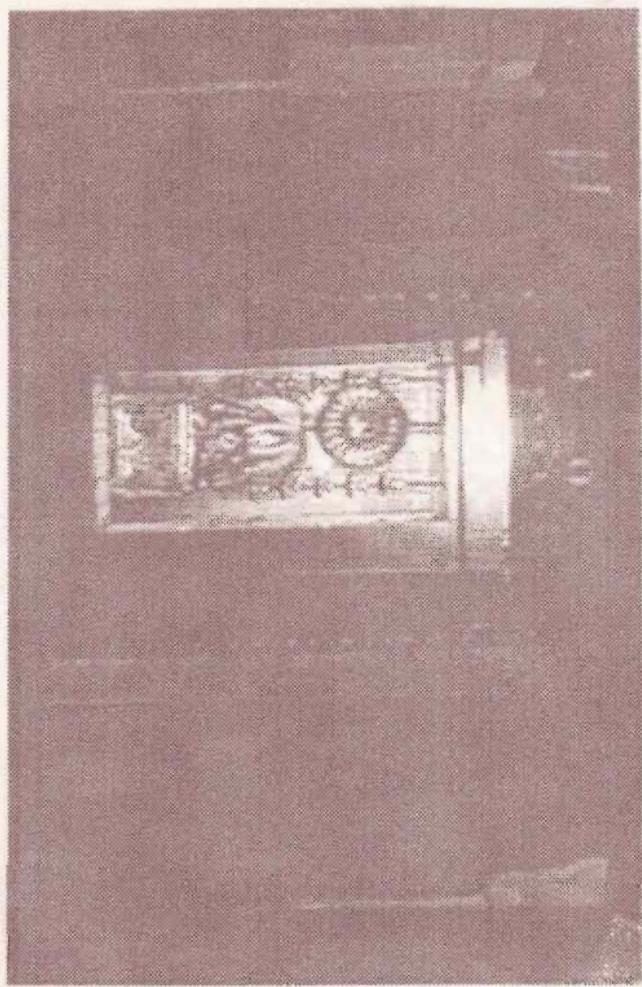
புக்ரமுகக் கடவுளைப் பூசைசெய் வீதமும்
 வீரத்தெமக்கு உரைத்தீட வேண்டுமென்று இரப்ப
 வரைக்குடை கவீத்தோன் வகுத்துரை செய்வான்
 தேருநீர் ஆவணீத் தீங்களின் மதிவளர்
 பூவு பக்கம் புணர்ந்தீடு சதுர்த்தியின்
 முந்தும் புலரியின் முறைநீர் பழந்து
 சந்தி வந்தவந் தவறாது இயற்ற
 அத்தீனம் அதனில் ஜங்கரக் கடவுளைப்
 பக்தீயோடு அர்ச்சனை பண்ணுதல் வேண்டும்
 வெள்ளியாற் பொன்னால் விளங்கும் அவன்றன்
 ஒள்ளிய அருள் தீரு உருடன் டாக்கிப்
 பூசனை புரியப் புகன்றனர் பெரியோர்
 ஆசிலா பண்ணால் அமைத்தலும் தகுமால்
 பூசைசெய் தீடுமிடம் புனீதமது ஆக்கி
 வாசமென் மலரின் மஞ்சரி தூக்கிக்
 கோடிகங் கோசிகங் கொடிவீதா னீத்து
 நீடிய நூல்வளை நீறைகுடத்து இருத்தி
 வீந்தைசேர் சீத்தி வீநாயகன் உருவைச்
 சிந்தையின் நீணத்து தீயானம் பண்ணி
 ஆவா கனமுதல் அங்கிய பாத்தியம்
 வாகா ராச மனம்வரை கொடுத்து
 ஜந்துஅமிர் தத்தால் அபிடே கீத்துக்
 கந்தங் சாத்தீக் கணேசமந் தீரத்தால்
 ஈசுர புத்தீரன் என்னுமந் தீரத்தால்
 மாசகல் இரண்டு வத்தீரங் சாத்தீட்
 பொருந்துஇமை சுதானப் புகலுமந் தீரத்தாற்
 தீருந்தும் பளிதத் தீபங் கொடுத்துப்

பச்சறுகு உடன்கிரு பத்தொரு வீதமாப்பு
 பத்தெர புட்பும் பலபல கொண்றந்தே
 உமாசதன் கணாதீபன் உயர்கரி முகத்தோன்
 குமார குரவன் பாசாங் குசகரன்
 ஏக தந்தன் ஈசுரன் புத்திரன்
 ஆகு வாகனன் அருள்தரு வீநாயகன்
 சர்வகா ரீயமுந் தந்தருள் புரிவோன்
 ஏரம்ப முர்த்தி என்னுநா மங்களால்
 ஆரம்பத்துடன் அர்ச்சனை பண்ணீ
 மோதகம் அப்பம் முதற்பணி காரந்
 தீதகன் மாங்கனி தீங்கத லிப்பழும்
 வருக்கை கபித்த மாதுளங் கனியொடு
 தரித்தீடு நெட்டிலைத் தாழைமுப் புடைக்காப்
 பருப்புநெய் பொரிக்கறி பால்தய்ர் போனகப்
 வீருப்புள சுவைப்பொருள் மிகவும்முன் வைத்து
 உருத்தீரப் பிரியன்று உரைக்குமாந் தீரத்தால்
 நீருத்தன் மகற்கு நிவேதனங் கொடுத்து
 நற்றவர் புகன்றநா னான்குடை சாரமும்
 மற்றவன் தீருவுள மகிழ்ந்திடச் செய்து
 எண்ணும் தகுதி இருபீரப் பாளர்க்கு
 உண்ணுமு சுவைசே ரோதன நல்கிக்
 சந்தன முத்துக் தானந் தக்கினை
 அந்தணர்க்கு ஈந்தீடு அருச்சகன் தனக்குத்
 திருத்தகு வீநாயகத் தீருஒரு வத்தைத்
 தரித்தவத் தீரத்துடன் தானமாக கொடுத்து
 நொயித் தீக்மனை நவீல்தரு மருடால்

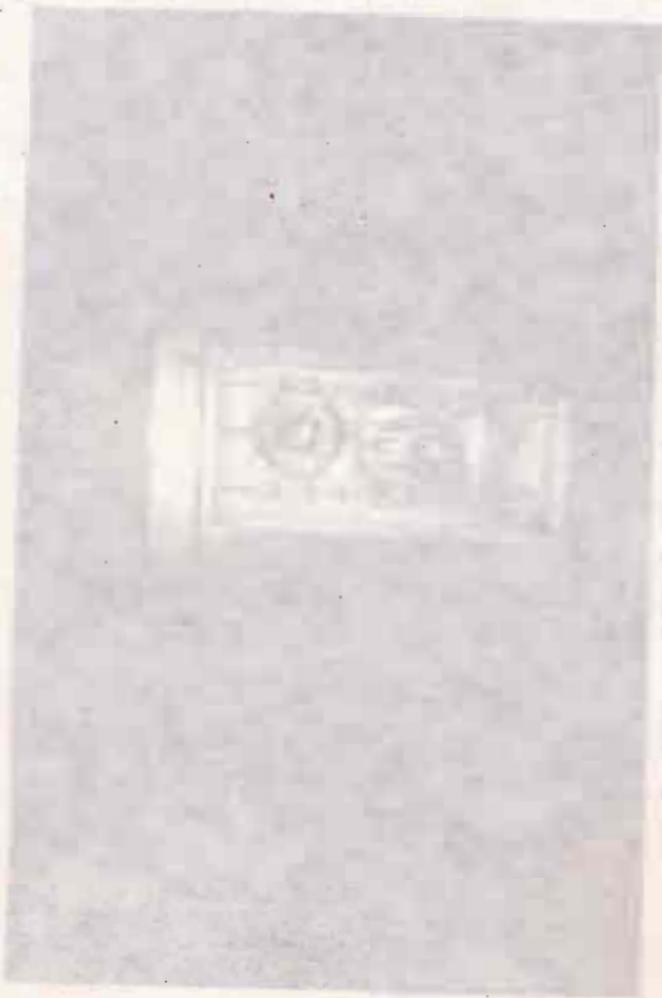
இம்முறை பூசனை யாவர்செய் தாலும்
எண்ணிய கரும் யாவையு முடிப்பர்
தீண்ணிய செருவிற் சேய்மிகப் பெறுவர்
அரண்ணிவன் தன்னைமுன் அர்ச்சனை பண்ணிப்
புரமொரு மூன்றும் பொடிபட ஏரித்தான்
உருத்தீரன் இவனை உபாசனை பண்ணிப்
விருத்தீரா சுர்னை வென்றுகொன் றிட்டான்
அகலிகை இவன் தான் அர்ச்சனை பண்ணிப்
பகர்தருங் கணவனைப் பரிவுடன் அடைந்தான்
தண்ணார் மதிமுகத் தாள்தம யந்தி
அண்ணாள் இவனை அர்ச்சனை பண்ணிப்
நண்ணார் பாவு நளனை அடைந்தாள்
ஐங்கரக் கடவுளை அர்ச்சனை பண்ணிப்
வெங்கத நிருதரை வேர்அறக் களைந்து
தசரதன் மைந்தன் சீதையை அடைந்தான்
பசிரதன் என்னும் பார்த்திவன் இவனை
மகிதலந் தன்னில் மலர்கொடு அர்ச் சீத்து
வரந்தி தன்னை வையகதது அழைத்தான்
அட்டதே வதைகளும் அர்ச்சித்து இவனை
அட்ட போகத்துடன் அம்ரதமும் பெற்றார்
உருக்கௌன் என்னும் ஒண்டொடி தன்னைக்
செருக்கொடு வவ்விச் சீசுபா லன்றன்
கொண்டுபோம் அளவிற் குஞ்சர முகவனை
வண்டுபாண் மிழுந்றா மலர்கொடுஅர்ச் சீத்துக்
தாரியின் மறித்தவன் தன்னைப்புறங் கண்டு
யாழும் அங் கவனை இன்புறப் பெற்றோம்
புகர்முகக் கடவுளைப் பூசனை புரிந்து

ரிகமிக மனத்தில் வீழ்முந்தன பெற்றார்
 இப்புவி தன்னில் எண்ணுதற் கரிதால்
 அப்படி நீவீரும் அவனைஅர்ச் சீத்தால்
 எப்பொருள் வீரும்பினீர் அப்பொருள் பெறுவீர்
 என்றுகற்று அறிந்தோன் எருத்திவை உரைப்ப
 அன்றுமுதற் தருமனும் அனுசரும் இவனைப்
 பூசனை புரிந்துகட் புலன்திலான் மெந்தரை
 நாசனம் பண்ணி நராதீப ராகிட்
 சீந்ததயீல் நினைந்தவை செகுத்தினீற் செயங்கொண்டு
 அந்தமில் செல்வத்து அரசீயல் பெற்றார்
 ஈங்கிது நீற்க இவ்வீர தத்தியல்
 ஓங்கிய காதைமற்று ஒன்றுஇறை செய்வாம்
 கஞ்சநான் முகன்தருங் காசீபன் புனர்ந்த
 வஞ்சக மனத்தாள் மாயைதன் வயிற்றிற்
 குரன்னன்று ஒருவனுந் துணைவருந் தோன்றி
 ஆர்கலி குழ்புவி அனைத்தையும் அளித்தே
 சீருடைச் சவர்க்கத் தீருவளங் கெருத்தும்
 புரந்தான் முதலிய புலவரை வருத்தியும்
 நிரந்தாங் தீய நெறிநடத் துதலால்
 ஆயிரங் கண்ணனும் அமரரும் முன்வரும்
 மீஇரங்கு எமக்கென நெருங்கரங் கூப்பி
 இரசத கிரிஉநை இறைவனை வணங்கி
 வரமிகுஞ் குரன் வலிமைகள் உரைக்கச்
 சடர்வீரு மணிமுடிச் குரனை வெல்லக்
 கத்ரீவீரு வழவேல் கருதலத்து ஏந்தும்
 புதல்வனைத் தருவோம் போமின் நீரென

சித்தநங்கேணி பிரீ மகா கணபதி
புலவ்தான விநாயகர்

Volume 10
University of Massachusetts
Amherst

அமர் கோனுக்கு அரண்விடை கொடுத்துச் சூடு
 சமர வேல்வீழித் தையலுந் தானுங் கூடான்கூட
 சுடிய கலவியீற் கூடாது ஊடலும்
 ஓடிய வானேர் ஒருங்குடன் கூடிப் பாவகன் தன்னைப் பரிவுடன் அழைத்துச்
 குரன் செய்புந் துயரம் எல்லாம்
 ஊரரவு அணீந்தோர்க்கு உரையென உரைப்பிக்
 காமனை ஏரித்த கடவுள்ளன்று அஞ்சிப்
 பாவகன் பயமுறப் பயமுனக்கு ஏதென
 உற்றிடுங் கரதலத்து உன்னையே தரித்தான்
 நெற்றியின் நயனமும் நீயே ஆதலிற்
 தற்ற மடாது கூறந் சென்றென
 வானவர் மொழிய மற்றவன் தானுந்
 தானுமச் சபையிற் தரியா தேகி
 எமையா ஞடைய உமையா ஞடனே
 அமையா இன்பத்து அமர்ந்துஇனை திருந்த
 பள்ளி மண்டபம் பாவகன் குறுகலும்
 ஓள்ளிய மடந்தை ஒதுங்கி நானுதலுந்
 தெள்ளிதிற் பரமனுந் தேயுவைக் கண்டே
 அறுமுகப் பின்னளையை அவன்கையில் ஈதலும்
 வறியவன் பெற்ற வான்பொருள் போலச்
 சோதி நீண்முடிச் சுடரோன் கொணரந்து
 வாத ராசன் மலர்க்கையிற் கொடுப்ப
 நீதியோடு நீந்றுகை யேந்தி
 போதநீள் வாயுவும் பொறுக்கான் ணாமற்
 தரும்புனற் கங்கை தன்கையிற் கொடுப்பத்
 தரும்புனற் கங்கையும் தாங்கான் ணாமற்

பொருந்திரைச் சரவணப் பொய்கையில் வைப்பது
 தண்ணார் வதனத் தாமரை ஆறுங்
 கண்டு றிரண்டுங் கரும்ச ராஹும்
 தாண்னத் திரண்ட தோள் ஸராஹும்
 மாணயி வாதி வான்படை யுங்கொண்டு
 அறுமுகக் கடவுள்அங்கு அவதரித் திடலும்
 மறுகிய உம்பர் மகிழ்வுடன் கூட
 அறுயீன் களைப்பால் அளித்தர்ணன்று அனுப்ப
 ஆங்கவர் முலையுண்டு அறுமுகன் தானும்
 ஓங்கிய வளர்ச்சி உற்றிடு நாளில்
 வீஸலதும் உமையும் வீடையுகந் தாறு
 தலைமகன் இருந்த சரவணத் தடைந்து
 முருகலர் குழலுமை முலைப்பால் ஆட்ட
 இருவரும் இன்பால் எடுத்தெடுத்து அணைத்துத்
 தேவர்தம் படைக்குச் சேணா பதியெனக்
 காவல் கொண்டு அளிக்கக் கத்ர்முடி குட்டி
 அபில்வேல் முதற்பல ஆயுதங் கொடுத்துத்
 திசைஸ்லாஞ் செல்லுந் தேரும்ஒன்று உதவிப்
 பூதப் பட்டகள் புடைவரப் போய்நீ
 ஒதுறும் அவுணரை ஒறுத்திடுளன்று அனுப்ப
 இருளைப் பருகும் இரவீயைப் போலத்
 தகுவரென்று அவரைச் சமரிடை முருக்கீக்
 தருகுப் பேர்பெறுங் குஞ்சமுஞ் குரன்
 மருமுந் துளைபட வடிவேல் வீருத்தே,
 யாவரும் வீய்ப்பற இந்தீரன் மகளாந்
 தேவகுஞ் சரியைத் தீருமணம் புணர்ந்திடு
 அபர்ர் கோனுக்கு அமருலகு அளித்துக்

துமர வேஞுங் குவலயம் விளங்க
 அமரா வதீயில் அம்ரந்தினிது இருந்தான்
 சமர வேலுடைச் சண்முகன் வழவுகள்ளு
 அமர்ர மாதற் அனைவரும் மயங்கி
 எண்டருங் கற்பினை இழந்தது கண்டே
 அண்டர் எல்லாம் அடைவுடன் சூடி
 மாதொரு பாகனை வந்தால் வணங்கி
 மருமலர்க் கடம்பன்னம் மாநகர் புகாம்
 அருள்செய வேண்டுமீ அம்பிகா பதியென
 இமையவர் உரைப்ப இறையவன் தானுங்
 குமரனைக் கோபங் கொண்டுமுன் முனியச்
 காவல்கொண்டு எம்வினை கட்டறுத்து அருளும்
 சேவலங் கொடியோன் தேசம் போகத்
 தீருந்திழழ உமையாள் அருந்துயர் எய்தி
 வருந்திமுன் நீற்க மங்ககயைப் பார்த்து
 மங்கக நீதான் வருந்துதல் ஒழிகுதீ
 அங்ககயாற் குதெறிந்து ஆடுவோம் வாவென
 வெந்றதுந் தோற்றுதும் விளம்புவார் யாரெனக்
 குற்றமென் முலையாள் சூறிய சமயம்
 புற்றாவு அனிந்த புனிதனைக் காணஅங்கு
 உற்றனன் தீருமால் ஆழ்வினை சலியாற்
 சக்கிர பாணியைச் சான்றெனக் குறித்து
 ரிக்கதோர் குது விருப்படன் ஆட்ட
 சாயக நேருந் தடநெருங் கருங்கண்
 நாயகி வெல்ல நாயகன் தோற்ப
 இன்பவாய் இதழுஷ்மை யான்வெள நேளென

எம்பெரு மானும் யான்வென் ரேனென
 ஒருவர்க் கொருவர் உத்தரம் பேசி
 இருவரும் சாட்சீ இவனைக் கேட்ப
 மாமனை வகைத்த மான்முக நோக்கிச்
 காமனை ஏரித்தோன் கண்கடை காட்ட
 வென்ற நாயகி தோற்றாள் என்றும்
 தோற்ற நாயகன் வென்றான் என்றும்
 ஒன்றிய பொய்க்கரி உடன்அங்கு உரைப்பக்
 கன்றிய மனத்தொடு கவுரியங்கு உருத்து
 நோக்கிநீ இருந்தும் நுவன்றிலை இன்னை
 வாக்கினில் ஒன்றாய் மனத்தினில் ஒன்றாய்
 மைக்கரி உரித்தோன் வதன நோக்கப்
 பொய்க்கரி உரைத்த புன்மையி னாலே
 கனல்ளன வயிற்றிற் கடும்பசீ கனற்ற
 நீலமிசைக் குருட்டு நெட்டுடற் பாம்பாய்ச்
 கடகரி முகத்துக் கடவுள்வீற்று இருக்கும்
 வடதரு நீளவிற் கீடவெனச் சபீத்தாள்
 முளரிகள் பூத்த முகில்நிறத்து உருப்போய்த்
 துளவனை மருபனும் துணைவிழி இழந்தே
 ஆண்டரைக் கணத்தில் ஆபிரம் யோசனை
 நீண்டபைப் பாந்த நெட்டுடல் எருத்து
 வளர்மருப்பு ஒன்றுடை வள்ளல்வீற்று இருக்குங்
 கிளர்ச்சினை ஆலின் கீழ்க்கிடந் தனனால்
 தீரிகடக் கர்பின் தீருமுகக் கடவுளும்
 வழிபடும் அழியார் வல்வினை தீர்த்தே
 எழில்பெறு வடமரத் தீன்கீழ் இருந்தான்
 கம்பமா முகத்துக் கடவுள்தன் பெருமயை

அப்புவி யோர்க்கு அறிவிப் போம்ன
உம்பர் உலகத்து ஓரெழு கன்னியர்
தம்பநால் ஏணியிற் தாரணீ வந்து
கரிமுகக் கடவுளைக் கைதொழுது ஏத்தீக்
கார்த்திகைக் கார்த்திகை கழிந்தபின் நாளில்
ஆர்த்த கலிங்கத்து அணியீழு வாங்கி
இருபத் தோர்லிழை இன்புறக் கட்டி
ஒருபோது உண்டி உண்டுஒரு மனமாய்
வேதத் தாதியும் பூரியில் எழுத்தும்
ஆதிவீ நாயகத்தீற்கு ஆன எழுத்தும்
மூன்றுஎழுத் ததனான் மொழிந்தமந் தீரமும்
தேன்தருங் குழலியர் சீந்ததயுட் செபீத்தே
உரைதரு பத்னாறு உபசா ரத்தால்
வரைமகன் மதலையை வழிபாடு ஆற்றி
இருபது நாளும் இப்படி நோற்று
மற்றநாள் ஜங்கர மாமுகன் பீறந்த
தற்றைநாட் சதயமும் ஆராம் பக்கமுன்
சேரும்அத் தினக்தீற் தெளிபுனல் ஆடி
வாரண முகத்தோன் வருபெருங் கோயில்
சீர்பெற மெழுகீத் தீருவீளக்கு ஏற்றிக்
குலவுபொற் கலைகள் கொடுவி தானித்து
மலர்பல தொடுத்தீடு மாலைகள் ஆற்றிக்
கொலைபுரி வழவேற் குகற்குமுன் வருகை
மலைமுகக் கடவுளை மஞ்சனம் ஆட்டிக்
பொற்கலை நன்நாற் பூந்துகில் சாத்தீச்

சொற்பெறு சந்தனச் சுகந்தம் பூசீச்
 செருந்தீ சண்பகஞ் செங்கழு நீரொடு
 தருந்து மல்லிகை கோங்கொரு பிச்சீ
 கருமுகை புன்னை குடிகமழ் பாதிரி
 மருவீரி ஞாழன் மகிழ்திரு வாட்சீ
 தாமரை மூல்லை தளையவிழ் கொன்றை
 பூமல்வ் நொச்சீ பூத்தமைக் குவளை
 காந்தள் ஆத்தீ கடம்புசெவ் வந்தீ
 வாய்ந்தநல் எருக்கு மலர்க்கர வீரம்
 பச்சீலை நொச்சீ படர்கொடி அறுத
 முத்தளக் கூவீள முதலை சாத்தீத
 தூபதீ யங்கள் சுகம்பெறக் கொருத்தீத
 அப்பம் மோதகம் அவல்ளன் ஞாண்டை
 முப்பழந் தேங்காய் முதிர்மொளிக் கரும்பு
 சீனிதேன் சர்க்கரை செவ்விள நீருடன்
 பால்நறு நெய்தபீர் பருப்புடன் போனகங்
 கற்பகக் கடவுள் கவித்தீடத் தீருமுன்
 பொற்பறுப் படைத்துப் பூசனை பண்ணி
 நோற்பது கண்டு நோலா தீருந்த
 பாப்புரு வாகிய பஞ்சா யுதனும்
 யாப்பறு கொங்கையீர் யானுநோற் பேனென
 ஆங்கவன் தனக்கும் வேண்டுவது அளித்துப்
 பாங்கொருஇவ் விரதம் பரிந்துநோற் பத்தளர்
 அண்ட்ரநா யகனாம் ஜங்கர ஞானால்
 விண்டுவும் பண்டுள வேடம் பெற்ற
 உஞ்ஞைமா நகர் புகுந்த உமையொடு வீபலன்
 கஞ்சநான் மலர்ப்பதங் ககதொழு தீடலும்

பஞ்சீமன் சீறுடப் பார்ப்பதி நெஞ்சின்
 வெஞ்சின மிகுந்து விமலனை நோக்கி
 யான்இடுஞ் சாப நீங்கியது ஏனென
 மாநெருங் கண்ணி மணிக்கதவு அடைப்ப
 இறைவன் இதற்கு காரணம் ஏதென
 பறிகடற் துவிலும் மாயவன் உரைப்பன்
 பிறைமருப்பு ஒன்றுடைப் பிள்ளையன்று எங்கும்
 தந்தருள் புரிந்த தவப்பயன் ஈதெனச்
 சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர் தேவனும்
 பூங்கொடி அடைத்த பொற்றாழ் நீங்கச்
 சாங்குமுன் உரைத்த சக்கர பாணி
 இக்கதை சொல்ல அக்கணி சடையனுப்
 ரிக்கநல் வீரதம் வீருப்புட நோற்றபீஸ்
 மாதுமை அடைந்த வன்றாழ் நீக்கி
 நாதனை நனுக்ட நம்பனு நகைத்தாள்
 நானோ வந்து நகையா னதுவெந்த
 தேனேர் மொழியாள் தெளியக் கூறென
 நன்மதி நுதலாப் நானிலந் தன்னீல்
 உன்மகன் நோன்பின் உறுதீ அறிந்து
 சிந்தை மகிழ்ந்து சிரித்தேன் யானென
 அந்தமில் அரனை ஆயினழ வணங்கீப்
 பொருஞ்கு ரறவேல போக்கீய சூமரன்
 வரும்பாடி யாதும் வருந்தீநோற் பேனென
 இறையவன் கதைசொல் ஏந்திழழ நோற்றபீஸ்
 குறமட மகளைக் குலமணம் புனர்ந்தோன்

சட்ர்வாழ வேலோன் தொல்வினை தீர்ந்து
 தாதுமை வண்டுமூந் தாமத் தானனை
 மாதுமை யாளை வந்துகண் டனனே
 கண்ணநீ கண்ணிலாக் கட்செவீ யாகெனத்
 தண்ணறுங் குழலுமை சாபம் இட்டதுவும்
 அக்குநீ றணியும் அரன்முதல் அளித்த
 வீக்கின வீநாயக வீரதநோற்று அதன்பீன்
 சட்ர்க்கதை ஏந்துந் துவள மாலையன்
 வீட்ர்பணி உருவும் வீட்டுநீங் கீயதும்
 பரிவுகொள் சுத்துடைப் பரமனு நோற்றுக்
 கவுரிஅன்று அடைத்த கபாடந் திறந்ததும்
 வாசமென் குழலுடை மாதுமை நோற்பத்
 தேசம் போகிய செவ்வேள் வந்ததம்
 வானவர் நோற்று வரங்கள் பெற்றதும்
 நாரத முனிவன் நவீன்றிடக் கேட்டே
 இந்நீலந் தன்னில் இவ்வீர தத்தை
 மன்னவன் வச்சீர மாலிமுன் நோற்றுச்
 காயத் தெழுந்த கடும்பணி தீர்ந்து
 மாயீரும் புவீயின் மன்னனாய் வாழ்ந்து
 தடமுலைத் தீலோத்தமை தனமைணம் புணர்ந்து
 மழவீடை போற்பல மைந்தரைப் பெற்றுச்
 கட்டமுறை வெள்ளியங் கயிலைபில் உற்றான்
 பரிவொழவ் வீரதம் பாரகந் தன்னில்
 வீரரகமழ் நறுந்தர் வீக்கிரமா தீத்தன்
 மறிகடற் புவிபெற வருந்தி நோற்றிருநால்
 மற்றவன் காதன் மடவரல் ஒருத்தி
 இற்றிமும் இடையான் இலக்கண சுந்தரீ
 மெத்தனைன் புடன்இவ் வீரதநோற் பேனென

அத்தந் தன்னில் அணியிழை செறித்துச்
 சீத்த மகிழ்ந்து சீலநாள் நோற்றபின்
 உற்ற நோன்பின் உறுதி மறந்து
 கட்டிய வீழையைக் காரிகை அவீழ்த்து
 வற்றிய கொவ்வையென் மாடே போட
 ஆங்கது தழைத்தே அலருந் தளிருமாய்
 பாங்குற ஓங்கிப் பட்ர்வது கண்டு
 வேப்பஞ் சேரியிப் போய்ச்சீறை இருந்த
 பூப்பயில் குழல்சேர் பொற்றொழ ஒருத்தீ
 அவ்வியம் இல்லாள் அவ்விடந் தன்னிற்
 கொவ்வை அடகு கொய்வாள் குறுகீ
 இழையது கீடப்பக் கண்டவள் ஏருத்துக்
 குழைதவீழ் வரிவிழிக் கோதைகைக் கட்டி
 அப்பமோடு அடைக்காய் அவைபல வைத்துச்
 செப்பமுடனே தீருந்திழை நோற்றடக்
 கரீமுகத் தண்ணல் கருணை சுற்றந்து
 பண்டையில் இரட்டி பதம் அவனுக்கு அருளக்
 கொண்டுபோய் அரசனுங் கோயிலுள் வைத்தான்
 விக்கீரமா தீத்தன் விழிதுயில் கொள்ள
 உக்கீர மானுடைட மனீ கட்டித்
 தண்டையுஞ் சீலம்புந் தாளினீன்று ஓலிப்பக்
 கொண்டல் போல்வருங் குஞ்சர முகத்தோன்
 மனமிக்க கலங்கு மன்னவன் தன்னிடந்
 தனவீனீல் வந்து காரண மக
 இலக்கண சுந்தரி இம்மனை இருக்கிற
 கலக்ம் வந்தீருங் கழித்தீரு புறத்தெனத்

துண்ணென் எழுந்து துணைவியை ரோக்கிச்
 கண்ணுதற் கண்ட கனவீன் காரணம்
 அண்ணல் உரைத்திடும் அவ்வழி தன்னில்
 ஆனை குதிரை அவைபல மழவுற
 மாநகர் கேடுறும் வகையது கண்டு
 இமைப்பொழுது இவளிங்கு இருக்கலா காதுளை
 அயற்கடை யவனும் அகற்றிய பீன்னர்
 வணீகன் தனது மனைபுகுந்து இருப்ப
 மணியும் முத்தும் வலியகல் லாய்வீட
 அணீயிழை தன்னை அவனும் அகற்ற
 உழவர்தம் மனையில் உற்றவள் இருப்ப
 வளர்பயீர் அழிந்து வளம்பல குன்ற
 அயன்மனை அவரும் அகற்றிய பீன்னர்க்
 குயவன் மனையிற் கோற்றொடி செல்லக்
 குபக்கலம் உடைந்து கொள்ளள போக
 அயற்கடை அவனும் அகற்றிய பீன்னர்த்
 தூசுதூய தாக்குந் தொழிலோர் மனைபுகத்
 தூசுகள் எல்லாந் துணீந்துவே றாகத்
 தூசுரு அவளைத் தூாரஞ் செய்ய
 மாலைக் காரன் வளம்பனை புகுதலுப்
 மாலை பாம்பாம் வகையது கண்டு
 ஞால மெல்லா நடுங்கவந்து உதித்தாய்
 சாலவும் பாவீநீ தான்யார் என்ன
 வெம்மன பிகவும் மேவி முனீவுறா
 அம்மனை அவனும் அகற்றிய பீன்னர்
 அவ்வை தன்மனை அவள் புகுந்திருப்ப
 அவ்வை செல்லும் அகங்கள் தோறும்
 வைதன்ற ஏறிந்தன்ற மறியத் தள்ளினர்

தக்கொடு குறின்ற கண் டோர் பழிக்கனர்
 அவ்வை மீண்டுதன் அகமதிற் சென்று
 இவ்வகைக் கண்ணிந் யாரென வீணாவக்
 காத்தாண்டு உலகு கருணையோடு ஆண்ட
 மார்த்தாண்ட ராசன் மாமகள் ஒருத்தி
 எல்லார்க்கு மூத்தாள் இலக்கண சுந்தரி
 சொல்லுவிக் கீரம் குரியன் மனையெனச்
 சீர்கெட இருந்த தெரிவையை ஞாக்கி
 நீரு கொண்டு நீலமெழு கிடுகென்க
 சாணி எடுக்கத் தையலுஞ் சென்றாள்
 சாணிய உமுத்துத் தண்ணீர் வற்றிப்
 பேணிய புமுவாய்ப் பெரிது தோன்ற
 மானேர் வீழியாள் வருந்துதல் கண்டு
 தானே சென்று சாணி எடுத்துத்
 தண்ணீர் கொண்ரந்து தறைமெழுக் கீட்டு
 மண்ணீய வீட்டின் மணிவீளக் கேற்றி
 புத்தகம் எடுத்து வாவெனப் புகலப்
 புத்தகம் பாம்பாய்ப் பொருந்திநின்று - ஆட
 மெத்தவுன் நடுங்கீ வீழ்ந்தவுன் கீடப்பக்
 கொவ்வையங் கனிவாய்க் கோதையை வீலக்கீ
 அவ்வை தானே அகமதிற் சென்று
 புத்தகம் எடுத்துப் பொருந்துப் பார்த்து
 வித்தக நம்பி வீநாயக மூர்த்தீ
 கற்பகப் பீள்ளைசெய் காரியம் இதுவென
 உத்தமி அவ்வை உணர்ந்துமுன் அறிந்து
 தவநூரீ பிழைத்த தையலை ஞாக்கி

நுவலரும் வீநாயக நோன்புநோற் றிடுகெனக்
 கரத்து முரமுஇழைக் காப்புக் கட்டி
 அப்பழும் அவலு மாம்பல பண்டமுஞ்
 செப்பம் தாகத் தீருமுன் வைத்தே
 அவ்வை கதைசொல ஆயிழை கேட்டு
 மத்தகக் களிற்றின் மகாவீரத தத்தை
 வீத்தக மாக வீளங்கிழை நோற்றுக்
 கற்பக நம்பி கருணைபெற்று அதன்பீன்
 சக்கர வாள சைனியத் தோடு
 வீக்கிரமா தீத்தன் வேட்டையீற் சென்று
 தானுஞ் சேணன்யுந் தண்ணீர் வீரும்பி
 எவ்வகை செய்வோம் எனஉளம் மெலிந்தே
 அவ்வை தண்மனை அங்கவர் அனுக
 எய்துந் தாகமும் இளைப்புங் கண்டு
 செவ்வே அவற்றைத் தீர்க்க எண்ணீ
 இலக்கண சுந்தரி என்பவள் துண்ணை
 அப்பழும் நீரும் அரசற்கு அருளெனச்
 செப்பீய அன்னை தீருமொழிப் படியே
 உண்ணீர்க் கரகமும் ஒருபணி காரமும்
 பண்ணோர் மொழியர் பார்த்தி பற்கு உதவ
 ஓப்பறு படையும் உய்ர்படை வேந்தனும்
 அப்பசி தீர அருந்திய பின்னர்
 ஆனை குதிரை அவைகளும் உண்டும்
 தானது தொலையாத் தண்மையைக் கண்டே

இவ்வகை சமைத்தம் யாரென வீனாவ
 மவ்வலங் குழலாள் மௌனமாய் நிற்ப
 அவ்வை தான்சென்று அரசற்கு உரைப்பாள்
 கணபதி நோன்பீன் காரணங் காணீது
 குணமுடை இவனுன் குலமனை யாட்டி
 இலக்கண சுந்தரி என்றுஅவ்வை கூற
 மங்கையை நோக்கி மனமிக மகிழ்ந்து
 தங்கணேர் வெள்ளிச் சீவிகையில் ஏற்றிக்
 கொண்டு புதுந்தான் கொற்ற வேந்தனும்
 ஒண்டெடாடி யாரில் உயர்பதம் உதவீனன்
 சுந்தரை நுதலார் சென்றுஅடி பணியிச்
 சுந்தரி யிருந்தாள் சுகத்துடன் மகிழ்ந்தே .

காப்பு

கரும்பும் இனநீரும் காரெள்ளுந் தேனும்
 வீரும்பும் அவல்பழமும் மேன்மேல் - அருந்தீக்
 குணமுடைய னாய்வந்து குற்றங்கள் தீர்க்குங்
 கணபதீயே இக்கதைக்குக் காப்பு.

தீருவீளக்கு மான்மருகா சேவதனீல் ஏறி
 வரும்அரன்றாள் ஈன்றருளு மைந்தா -முருகனுக்கு
 முன்பிறந்த யானை முகவா உனைத்தொழுவேன்
 எங்கதைக்கு நீயென்றுங் காப்பு.

நூற்பாயன்

பொன்னுமிகும் கல்வீமிகும் புத்தீரரோடு எப்பொருஞும்
மன்னு நவமணியும் வந்துஅனுகும் - உன்னீ
ஒருக்கொம்பின் யானை முக உத்தமனார் நோன்பின்
தீருக்கதையைக் கேட்கச் சிறந்து.

பொற்பனைக்கை முக்கண் புகர்முகத்துப்
பொன்மலீவுக்
கற்பகத்தீன் நோன்பின் கதைதன்னைச்
சொற்பெருகக்
கற்றவரு நோற்றவருங் காதலித்துக்
கேட்டவரும்
பெற்றிருவர் கற்பகத்தீன் பேறு..

வெள்ளள ஏருதுஏறும் விரிசடையோன் பெற்றுள்ளுத்த
பீன்னையார் நோன்பின் பெருங்கதையை - உள்ளபடி
நோற்றார் மிகவாழ்வார் நோலாது அங்கிருந்து
கேட்டோர்க்கும் வாராது கேடு.

குலீலார் நோற்கீற் சதரை மிகப்பெறுவார்
சாலமிகும் வெங்கலீயார் தாம்நோற்கில் - மேலைப்
பிறப்பெல்லா நல்ல பெருஞ்செல்வம் எந்தீச்
சிறப்பிலே வாழ்வார் சிறந்து.

பீன்னையார் கதை முற்றுப்பெற்றது
தீருச்சீற்றம்பலம்

பிரார்த்தனை என்பது என்ன?

பிரார்த்தனை என்பது கடவுளிடம் கொள்ளும் தொடர்பு. நீ அவரைப் பார்க் காவீட்டாலும் உனது பீரார்த்தனைகளுக்கு அவர் செவிசாய்ப்பார்.

கடவுளிடம் என்ன கேட்பது?

உலகில் வாழும் அனைத்து உயிர்களும் நலமாக இருக்க வேண்டும் என்று கேள். எல்லோரும் இன்பமாக வாழ வேண்டும் என்று கேள். அப்போது உனது வாழ்க்கை எப்படி ஆனந்தமாகச் செல்கிறது என்று பார்.

START THE DAY WITH LOVE
 FILL THE DAY WITH LOVE
 SPEND THE DAY WITH LOVE
 END THE DAY WITH LOVE
 THIS IS THE WAY TO GOD.

இந் நாளை அன்புடன் தொடங்கு
 இந் நாளை அன்பீணால் நிரப்ப
 இந் நாளை அன்பீனில் கழித்தீரு
 இந் நாளை அன்புடன் நிறைவு செய்
 இதுவே கடவுளை அடையும் வழி
 ஏனெனில் அன்டே கடவுள்

தொகுப்பு
 தீரு . க . இராசேந்திரம்
 அவர்கள்.

ஓமோஸ் (omos)